

[Sigsgaard.]

meget løse bemærkninger — om, at radio og TV kunne give en bedre dækning af, hvad der sker folketingspolitisk.

Jeg mener altså, at hvis man virkelig mente noget med alle de store ord, som vi tit hører om demokrati, ville man enten være gået ind for forslaget her, eller også ville man have sagt: dette forslag er på det og det og det punkt ikke tilfredsstillende; vi kunne gerne ønske det udformet anderledes, men vil, so oder so, sørge for, at den alsidige information og orientering, som er emnet for forslaget, bliver ydet over for befolkningen. Det har man ikke sagt. Man har faktisk ingenting gjort. Man har afvist det med nogle argumenter, som jeg ikke synes er det papir værd, de er skrevet på.

Jeg skal ikke sige mere, for i og for sig kunne man måske mene, at det var spildte ord ligesom så meget andet, der siges fra folketingets talerstol. Jeg skal slutte med at sige, at afvisningen kan jeg kun opfatte som et udtryk for de gamle partiers ønske om at hindre de presseløse partier i at nå ud til vælgerne med deres politik og deres forslag. Derfor må jeg tillade mig at karakterisere en afvisning, uden at der er stillet andre, tilsvarende forslag, som jeg gerne ville have diskuteret — det sagde jeg allerede ved første behandling — som antidemokratisk. Man forsømmer, synes jeg, en chance for enten at få gennemført en ordentlig orientering — og det mener jeg selvfølgelig at man kunne gøre ved at vedtage vores forslag — eller for virkelig grundigt at få diskuteret, hvordan vi skal orientere folk. Man fristes derfor til at få en mistanke om, at ønsket om at give en alsidig orientering og på den måde måske få sat en lille smule mere fut i den folketingspolitisk set døde situation, vi har i dag, er yderst behersket, og at man fra mange sider er alt for tilfreds med den dødlignende tavshed.

Aksel Larsen: Jeg kan henholde mig til, hvad vor ordfører sagde ved dette forslags første behandling, og hvad der er sagt af socialistisk folkeparti i betænkningen, nemlig at vi har en del sympati for forslaget hovedprincip, men ikke mener, at den foreslåede konkrete udformning af planen er rigtig. Derfor vil vi undlade at stemme. Vi mener ikke, at forslaget kan gennemføres,

sådan som det foreligger fra forslagsstillerne, men på den anden side har vi sympati for det, og så kan vi jo ikke give os til at stemme imod, men forbeholder os at vende tilbage til sagen — og jeg går ud fra, at hele folketinget i øvrigt vil være af den mening, at det bør vi gøre.

Når jeg har taget ordet, er det for at sige, at det er et meget stort spørgsmål, om man kan løse dette problem ved at udgive et folketingsblad til hele befolkningen. Naturligvis kan man stadig overveje, hvilken form for trykt information man kan lade komme ud til befolkningen; men man kan også i alderhøjeste grad, som det er påpeget i udvalgsflertallets betænkning, sætse på det, man kalder massemedierne, radio og TV.

Jeg vil have lov til herom at sige som min mening, at man i alt for høj grad forsømmer at udnytte det i denne forbindelse vigtigste og mest hensigtsmæssige massemedium, nemlig radioen. Jeg anser TV for at være en temmelig umulig historie — jo, hvis TV en gang om ugen eller to ville bruge en times tid til at give information, kunne det måske hjælpe noget; men de TV-transmissioner, vi har fra tinget, er i alle henseender mildt sagt mislykkede og sandsynligvis skadelige. Der var engang, da man lod TV transmittere 6-8 timers politisk debat i folketinget med det resultat, at nogle af dem, der havde TV-apparater, kunne overvære noget af debatten, andre en anden del af debatten, og de politikere, der var så heldige at stå her på talerstolen om aftenen, medens der var udsendelse, havde større publikum end dem, der stod her om formiddagen eller om eftermiddagen. Men der var ingen seere, der havde mulighed for at følge med i en sådan debat fra dens begyndelse til dens slutning, og hvis de havde haft mulighed for det, ville de på grund af sagernes og argumenternes mængde blive så forvirrede, at de mistede overblikket. Den metode duer ikke.

Så har vi den metode, man anvender nu, hvor man, muligvis ved en lejlighed som denne, muligvis ved en stor politisk debat, en Grønlandsdebat eller noget sådant, gengiver brudstykker af indlæg fra de forskellige talere, enten som et faststående billede eller som en udsendelse direkte herfra. Her får så den enkelte taler, det enkelte folketingsmedlem eller den enkelte minister, et halvt minut, et helt minut eller to minutter,